

VARIA AD VARIOS

Λουκιαν. Θε. Διαλ. 4,1. Ζεύς: Ἔγε, ὦ Γανυμήδης — ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃν — φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι θάμφορος ἀγκύλον ἔχοντα οὐδ' ὄνυχας; ὄξεις οὐδὲ πτερά, οἷος ἐφαινόμην σοι πιτηνός εἶναι δοκῶν. Γαν.: Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετός ἄρτι ἦσθα καὶ καταπιάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρῶνχε, οὐδὲ ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; Ζεύς: Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄρᾳς, ὦ μειράκιον, οὔτε αἰετόν, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὐτός εἰμι πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἑμαυτόν.

Ὁ Γανυμήδης ἰδὼν τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ ἄετοῦ ἐρωτᾷ ἄνθρωπε, οὐκ αἰετός ἄρτι ἦσθα; — πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρῶνχε, οὐδὲ ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ἦτοι διάφορος. Ἄλλα τὰ ἐπόμενα «ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄρᾳς, ὦ μειράκιον, οὔτε αἰετόν» κινουῖσι τὴν ὑποψίαν ὅτι τὸ «ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας» δὲν ἔχει ὁρθῶς καὶ ταράσσει τὴν συνέπειαν. Μόνον ἔαν γράψωμεν «σὺ δὲ ἌΝΟΥΣ ἦτοι ἄνθρωπος ἤδη ἀναπέφηνας εὐδοεῖ ἢ συνέπεια, ἦτοι συνάπτονται ἀπροσκόπτως τὰ ἡγούμενα πρὸς τὰ ἐπόμενα.

Διόδωρ. ΙΑ', 40,1 «συνελαμβάνοντο δὲ τῶν ἔργων οἷ τε παῖδες καὶ αἱ γυναῖκες κτέ.» καὶ ΙΗ', 11,3 «ἐξῆς δὲ συνελάβοντο τοῦ πολέμου Καρσύτιος μὲν ἐξ Εὐβοίας, τελευταῖοι δὲ κτέ.»

Γράφε συνεπελάμβανοντο καὶ συνεπελάβοντο. Περβ. ΙΒ', 10,3 «ἀξιοῦντες συνεπιλαβέσθαι τῆς καθόδου καὶ κοινωνῆσαι τῆς ἀποικίας» καὶ ΙΓ', 43,2. 53,2. 109,5. ΙΔ', 3,4. 7,6. 8,2. 45,4.

Ἄρριστείδ. τόμ. Β', σελ. 665,13 Dind. «ἡμεῖς δ' ἴσοι καὶ παραπλήσιοι διὰ πάντων ὀφείλοντες εἶναι καὶ ταῦτά διὰ τέλους φρονεῖν, ἔπει' ἀμέλει κατὰ τὸν Φάριον ἐθελήσομεν ἐξαλλάττειν Πρωτεύα καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους χρῆσθαι γνώμαις».

Τὸ ἀδιανόητον «πρὸς τοὺς ἄλλους χρῆσθαι γνώμαις» μετατυποῦμεν εἰς τὸ «ἄλλοπροσάλλοις χρῆσθαι γνώμαις». Περβ. Ὅρθρικ. Η' 60,12 «δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν παύουσα πανεχθεῖς γνώμας, οὐχ ὀσίας, πανυπέροφρονας ἄλλοπροσάλλα;» (γρ. ἄλλοπροσάλλους)».

Δί. Χρυσόστ. Η', 27 «καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ κάλλει, τοὺς δὲ ἐπὶ πλούτῳ ἐθαύμαζον, καθάπερ Ἰάσονα καὶ Κινύραν».

Ἄνευ ὄκνου ὁ Budè ὄφειλε νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν τοῦ Pflugk Ἰασίωνα ἀντὶ τοῦ Ἰάσορα. Περβ. ΚΗ', 18

«περὶ δὲ Ἀδώνιδος ἢ Ἰασίωνος ἢ τῶν ὁμοίων — οὐδὲν ὅτι μὴ περὶ τοῦ κάλλους ἀκούομεν», ἔνθα ὁ Budè παρέλαβε τὴν διόρθωσιν τοῦ Empet. Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος καὶ Σχολ. Θεοκρ. 19 (σ. 230, 11, Teubn.), ἔνθα ὁ Brugach ἔγραψεν Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος.

Σχολ. εἰς Ὀδύσσεια. α. 346 «τινὲς φρονεῖεις γράφουσιν ἀντὶ τοῦ φρονεῖς, διδάσκεις» καὶ «γράφεται δὲ καὶ φρονεῖεις ἀντὶ τοῦ συνείτεις».

Πάντως ταῦτα ἐσφαλμένως ἔχοντα φρονώσεως δέονται. Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει γραπτέον ἀντὶ τοῦ «φρονοῖς, διδάσκεις» ἢ «φρονεῖν διδάσκεις», ὡς παρ' Ἡσυχίου ἀναγινώσκεται «φρονοῦν: φρονεῖν διδάσκειν, νοθετεῖν», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει ἀναγνωστέον «γράφεται δὲ καὶ φρονοῖς ἀντὶ τοῦ συνείτεις».

Διογένης Λαέρτιος. 7, 130 «εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν φιλευποίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον», ἀνθ' οὗ ἡ Κοβήτειος ἔκδοσις ἔχει φιλοποιίας. Τοῦ φιλευποία ἔχομεν ἡμεῖς μαρτύριον ἐκ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τόμ. 99, σελ. 1297 Μί. «ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης σου φιλευποίας καὶ φιλομονάχου καρδίας». Τοῦ φιλευποία ἐποιήσατο χρῆσιν καὶ ὁ Φίλιππος Ἰωάννου ἐν ἔτει 1849, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς Συναγωγῆς Ν. Λέξεων τοῦ Κουμανούδη.

Νικήτη. πρεσβύτερος Βί. Ἄνδρ. τοῦ Σαλοῦ τόμ. 111, 813. 818 «ἄρα τὸ ὕδωρ, τὸ ἐκ τῶν νεφῶν βροχητημόνως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέρχεται;»

Γραπτέον βροντημόνως, ὅπερ εἶναι ἐπίρρημα τοῦ βροντήμων ἐκ τοῦ βροντιάω. Πρβ. νεμεσήμων ἐκ τοῦ νεμεσάω, πενθήμων ἐκ τοῦ πενθέω (Ἴδε Κριτ. Γράμμ. σελ. 162).

Λέων Διάκοβ. σελ. 135, 24 Bonn. «ἀγχοῦ δὲ γενόμενος τῆς ἐπάξεως κατ' Ἀστοχήσας τοῦ προκύπτοντος Σκύθου — πατεῖ κατὰ τοῦ τένοντος».

Ὁ νοῦς ἀπαιτεῖ τὸ κτιΕΥστοχήσας.

Γεωργ. Φραντζῆς σελ. 284, 20 Bonn. «καὶ τις λανίτζαρις τοῦνομι Χασάνης (ἐκ τοῦ Λοπαδίου ὁ γιγαντώδης ὄρμητο Λένδρος) ὑπὲρ κεφαλῆς τῆ ἀριστερᾶ χειρὶ τὸ θυρεὸν βαλὼν, τῆ δὲ δεξιᾷ τὸ ξίφος ἀσπασάμενος, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐχώρησεν».

Ἐυκολώτατον ὑπάρχει τὸ ἀσπασάμενος νὰ μεταβάλωμεν εἰς τὸ σπασάμενος, ἀλλ' οὐδαμῶς τολμῶμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, νομίζομεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν Α εἶναι πρόσθετον, ὡς ἐν παύρῳ (Lounre ἀριθ. 23, 7) «ἀσπασάμενος τὴν μάχαιραν». Ἄξιον μνείας εἶναι τὸ παρὰ Πισίδῃ ἐν ἑμμέτρῳ λόγῳ ἀπαντῶν Ἡρακλ. Β', 207 «εἰ μὴ καθ' αὐτῶν ἀσπασοῖντο τὰ ξίφη», ἔνθα οὐδεμία μεταβολὴ χωρεῖ. Περὶ τοῦ προσθέτου τούτου Α ἰδὲ W. Schmid ἐν Attic. τόμ. Δ', σελ. 243,

Schulze Quaest. Ep. σελ. 44.511 καὶ Χατζιδάκιν ἐν Ἀκαδ. Ἀναγν. τόμ. Β', σελ. 558. Ἐν προσθήκῃς μέρει λεκτέον καὶ τοῦτο Ὁ Εὐστάθιος σελ. 1456,15 ὑπελάμβανεν ὅτι τὸ ἀσπάζεσθαι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σπᾶσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Α, ἀλλ' ἐτυμολόγων παῖδες διαφόρως κρίνουσιν. Ἴσως δὲ ἐν τῷ Λένδος κρύπτεται ὁ Λένδρος ἥτοι Λέανδρος, ἥρως Ἀκριτικός, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ Χασάνης. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀκριτά τοῦ Μηλιαράκη στ. 3650 λέγεται «ὁ Λέανδρος μὴ ὑπολαβὼν πεῖραν ἡμῆς ἀνδρείας, Σύρειν σπαθὴν ἐτόλμησεν, ἐπάνω μου κατῆλθεν. Καὶ ὤρμησε τοῦ δοῦναί με ἔς τὴν κεφαλὴν ἀπάνω».

ΧΑΡΙΤΩΝ ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ